

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadebirligi24.net
mucadebirligi@gmail.com
t.me/mucadebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete2
mucadebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

05 Mart 2025 S.49

“Hey Gökyüzü, Şapkanı Çıkar ve Bizi Selamla”

Karşımızda arz-ı endam eden, isyanımızın gücüyle bütün sokakları doldurduğumuz, kadın mücadelesini toplumsal mücadeleyle, sosyalizm mücadelesiyle iç içe büyüttüğümüz bir “Özgürlük Yılı”dır. Özgürlüğümüz için sarıldık, öfkemizi örgütledik ve uyanışın getireceklerini müjdeliyoruz birbirimize: Güçlenerek geliyoruz!

2 Editör NATO Dağılıyor Mu?

6 İnan Çelik Turbun Büyüğü: Kıdem Tazminatı!

8 Birleşik Devrim Sürüyor, Sürecek

10 Tilda Seyhun Aile Değil Kadınız

12 K. Taylan Kızıldağ Bir Sosyal Reformistin Hezeyanı

“Hey Gökyüzü, Şapkanı Çıkar ve Bizi Selamla”*

Manşet

Emeğinden bedenine, kahkahasından göz yaşına uzanan sömürü ve aşağılanmaya karşı, isyanın rengine boyadığı yumruğunu kaldırarak yürüyen emekçi kadınların günü geldi!

Faşizmin kadınlara sunduğu “özgürlük”; kayıt dışı ve ağır koşullarda çalışarak aç kalma, sendikaya üye olursa işsiz kalma, eve hapsolme, kutsal aile içinde şiddet görme, çocuk bakımını tek başına üstlenme, yok sayılma, cinsel saldırı başta olmak üzere çeşitli şiddet biçimlerini yaşama... Hatta bu özgürlüklerle yetinmeyi bilmeyenler için canavarca katledilme...

Her geçen gün daha fazla saldırıya uğrayan, ve bunu en çok da kapitalist sistemin çürük ataerkil ailesi içinde yaşayan kadınlara devletin yeni müjdesi ise “Aile Yılı” oldu. Bu yılın neden “Aile Yılı” olmadığını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Çünkü toplumun açlık sınırında yaşayan ezici çoğunluğunun karnı bu yalanlara çoktan tok. Çünkü artık bu sistem işçilere, kadınlara, çocuklara, farklı uluslara, farklı kimliklere, farklı cinsiyetlere ve diğer tüm emekçi/ezilen kesimlere saldırmadan kendini yeniden üretiliyor. Çünkü artık, çeşitli biçimlerde açığa çıkan öfke, kendi varlık nedenini arayıp buluyor, yüreklerden sokaklara taşıyor, çözümü burada arıyor. RTE bu durumun “alarm verici olduğunu”, “varoluşsal bir tehdit” olduğunu bizzat söylüyor, haklı da.

Karşımızda arz-ı endam eden, isyanımızın gücüyle bütün sokakları doldurduğumuz, kadın mücadelesini toplumsal mücadeleyle, sosyalizm mücadelesiyle iç içe büyüttüğümüz bir “Özgürlük Yılı”dır. Özgürlüğümüz için sarıldık, öfkemizi örgütledik ve uyanışın getireceklerini müjdeliyoruz birbirimize: Güçlenerek geliyoruz!

Bir tarih olmaktan öte, 1857’de katledilen yüz yirmi kadın işçinin kanyıla kızıla boyanan, o tarihten bu yana kadın mücadelesi için simgesel bir önem taşıyan bugünde haykırıyoruz: **Sesimizin daha gür, eylemimizin daha hür olduğu bir yıl olacak!** Biz kadınlar, mücadelemizi sosyalizmin güçlü kollarıyla saracak, umudumuzla büyüteceğiz! Emeğimizi ve bedenimizi kapitalist devlet ve onun ataerkil ailesinin zehirli ellerinden alacağız, özgürleştireceğiz!

8 Mart yaşasın ve isyanımız dünyayı sarsın! Bu coşkuyla, bu iradeyle, her türlü saldırıya karşı sebatla mücadeleyi sürdüren işçi-emekçi kadınlar bu 8 Mart’ta da dünyanın dört bir yanında kent meydanlarını kuşatacak. Arzuladığı dünyanın resmini çizecek ve özgürlüğe boyayacak.

Toplumsal kurtuluşun şarkısı muhakkak emekçi kadınların isyanıyla beslenecek.

*Valentina Tereshkova’ya ait bir söz.

NATO Dağılıyor Mu?

Editör

ABD’nin öteki emperyalist devletlere boyun eğdirme, kendi önünde diz çöktürme plan ve amacı yeni değil. 11 Eylül 2001 “İkiz Kuleler” provokasyonundan beri bu amaç ve hedefin peşinde.

Rusya’nın, Donbass’ın iki Halk Cumhuriyeti’ni (Luhanks ve Donetsk Halk Cumhuriyetleri) faşist Ukrayna rejiminden, onun içinde iyice yuvalanıp kurumlaşmış “neo-nazi”lerden ve emperyalist saldırılardan korumak amacıyla başlattığı “Özel Askeri Operasyon”, dünyadaki tüm dengeleri bozdu ve yeni dengelerin kurulmasının yolunu açtı.

Kremlin’deki iktidarın “Özel Askeri Operasyon” dediği, gerçekte ise, emperyalizme ve faşizme karşı dörtbaşı mamur bir savaştan başka bir şey olmayan bu gelişmenin, tarihte kırılma anlarından biri olacağına işaret etmiştik.

Savaş sürüyor, dolayısıyla bütün sonuç ve etkileri ortaya çıkmış değil. Bununla birlikte, şimdiden artık ortaya çıkıp kesinleştiğini kabul edebileceğimiz; gelecek açısından son derece önemli bazı sonuçlar var. Şimdi bunlar üzerinde durabiliriz.

Bu sonuçlardan, en başa alınması gereken anlamında, birincisi, emperyalistler arası çelişki ve çatışmanın derinleşmesi; ikincisi, birincinin devamı ve kaçınılmaz sonucu olarak, emperyalist-kapitalist sistemin savaş aygıtı olarak NATO’nun varlığının tartışılmaya başlanmış olmasıdır.

ABD’nin başına geçen Trump ve ekibi, Biden yönetimi döneminden farklı olarak “Avrupalı ortaklar”ına kapı önünde bağlanmış fino köpeği muamelesi yapmaya başladı. Elbette bu muamele, bir politik planın parçası değil de tepkisel, anlık çıkışlar olarak ele alınamaz. Başta Alman ve Fransız emperyalistleri olmak üzere, Ukrayna’nın arkasında duran bütün Avrupalı emperyalistler ve kuklalarını şaşırtan bu değişiklik, ABD’nin Avrupalı emperyalistlere boyun eğdirme politika ve amacının bir ifadesi olarak anlaşılmalı.

ABD’nin öteki emperyalist devletlere boyun eğdirme, kendi önünde diz çöktürme plan ve amacı yeni değil. 11 Eylül 2001 “İkiz Kuleler” provokasyonundan beri bu amaç ve hedefin peşinde. ABD, 11 Eylül provokasyonunu iki temel hedef için düzenlemişti. Birincisi ve esas olarak, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı “Küresel İç Savaş” başlatmak, ikincisi ise başka emperyalist devletler olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan bütün bağımlı devletlere de diz çöktürüp kendi hegemonyasını koşulsuz kabul ettirmektir. Gazetemiz, daha o zamanda, 2001 Eylül ayında bu duruma işaret etmişti.

Ancak, ABD'nin tehdit ve şantajlarına rağmen, ABD hegemonyası çökmeye devam etti. Halen de ediyor. Trump ve ekibinin MEGA (Amerika'yı Yeniden Büyük Yap) sloganı, esasında bu çöküşün itirafı ve süreci tersine çevirme çabasının itirafı olarak görülmeli. Biden döneminde, NATO-Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı verilen savaşta, NATO-Ukrayna ikilisinin yenilgi süreci içine girmeleri ABD ve Avrupalı emperyalistler arasındaki çelişki ve çatışmayı derinleştirip yüzeyle çıkarıyor.

ABD-Avrupa emperyalistleri arasındaki çatışma, sözlü tartışmalar ve hakaretler düzeyine vardı. ABD Başkan Yardımcısı, JD Vance, "Avrupa'ya asıl tehlikenin Rusya ve Çin'den değil, kendi içlerinden" geldiğini, kendi halklarına "evcilleştirilmiş hayvan" ve "üretim çarkının bir dişlisi" gibi yaklaşımdan vazgeçmelerini "tavsiye" etti. Bu ağır sözlere ek olarak, faşist Zelensky'nin Beyaz Saray'da azarlanması, "Münih Güvenlik Konferansı için Almanya'ya giden JD Vance'nin Scholz'u görmezden gelerek doğrudan AfD lideriyle görüşmesi vb vb. daha bir sürü ayrıntı, bu iki emperyalist odak arasındaki çelişki ve çatışmanın nasıl derinleştiğine işaret ediyor.

Çatışmanın boyutu, Münih Güvenlik Konferansı'nda Konferans Başkanı Alman Christoph Heusgen'i gözyaşlarına boğacak kadar derin.

Emperyalist dünyanın trajik bir dağılmanın eşiğinde olduğunu söylemek kesinlikle abartı olmaz. Bu, dağılmanın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden tamamen bağımsızdır. Dökülen gözyaşları, işlerin emperyalistler açısından trajik noktada olduğunu anlatmaya yetiyor. Emperyalist cephenin tepesinde bunlar olup biterken, bunların askeri bir ittifakı olan NATO'nun bu dağılma-bölünme eğiliminden etkilenmemesi, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etmesi mümkün mü? Elbette değil.

Burada bir parantez açıp okura, sosyal şovenizme olgunlaşmış sosyal reformist TKP'nin Genel Sekreteri'nin bundan yaklaşık üç yıl önce, NATO'nun "yenilmezliği" üzerine nasıl iddialı konuştuğunu görmesi için link vermek istiyoruz. Okur, verdiğimiz linki izlemeyi göze alırsa, hem sosyal şoven/sosyal reformist bir politikanın iflasını hem de bir demagojinin nasıl bir "görüş" olarak ileri sürülebileceğinin örneğini görecektir. Şimdi NATO, yenilmenin de ötesinde, dağılma riskiyle burun buruna. Parantezimiz buraya kadar.

ABD, bu emperyalistlere boyun eğdirmeye başladı diyebiliriz. Fransa Cumhurbaşkanı Macron, ABD karşısında artık sadece "özerk" olmak gereğinden söz edebiliyor. Diğer emperyalistler ve etraflarında küçük birer fino gibi dolaşan bağımlı devletler bu konuda bölünmüş, kimisi ABD'nin

yanında saf tutma eğilimi içindeyken kimisi Fransa-İngiltere ikilisinden yana davranma eğiliminde.

Elbette, kim, kimin yanında yer alacak sorusunun yanıtı, dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, dünya devrimi açısından büyük bir öneme sahip değil. Önemli olan emperyalistler arası, en büyük kaplan ile çevresindeki çakallar arasında ayrılıkların didişme, itişme, kakışma boyutuna varmış olması. İşlerin bu noktaya gelmiş olmasında emperyalist-kapitalist sistemin kendi iç çelişkilerinin yanı sıra, NATO-Ukrayna ikilisinin Rusya karşısında yenilmeye başlamalarının büyük bir etkisi var.

Şimdi başlarken sorduğumuz soruya geri dönebiliriz. NATO dağılıyor mu? Bu soruya şimdiden kesin bir "evet" için henüz çok erken. Gelişmeler sıçramalar halinde gerçekleşiyor ve son derece devrimci. Bununla birlikte, şunu ileri sürmekte artık hiç bir sakınca yok: NATO'nun birliği Rusya ile savaş öncesi gibi değil. Hatta Trump'ın ABD Başkanlığına başladığı anın öncesi gibi bile değil. Çatlaklar ortaya çıktı ve çatlayan testi gibi, ilk haline dönmesi mümkün değil; gelecekte aksi bir görüntü ortaya çıksa bile!..

Rusya ile yaptıkları savaşta ucu görünmeye başlayan yenilginin kesinleşmesi halinde NATO'nun dağılmasına kesin bir gözle bakabiliriz.

Villa Yaptıran Patron İşçilerin Haklarını Gasp Ediyor

İstanbul Yenibosna Mahallesi Kardelen Sokak Karahan Plaza'da bulunan Söz Konfeksiyon'un patronu Mehmet Fatih Akın, Beykoz Riva'da yaptırdığı villasını inşaa eden işçilerin ücretlerini gasp ediyor. İşçiler de hakları ve ücretleri için eyleme geçti.

Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçiler haklarının ödenmesi talebiyle 25 Şubat Salı günü Söz Konfeksiyon önünde ilk eylemlerini yaptı. İşçilere Betek Boya (Filli Boya) işçisi ve Mücadele Birliği Platformu da katılarak destek verdi.

İşçilerden Mehmet Nuri Pak 2022-2023 yılında 11 aylık bir süreçte Riva'da villa inşaatında 15 kişi çalıştıklarını, kendilerinden başka bir çok işçinin de yevmiye hesabı çalıştığını onların da ücretlerinin ödenmediğini söyledi.

İşçilerin eylemi devam ederken Söz Konfeksiyon yetkilileri görüşme talep etti. İşçileri temsilen görüşmeye giden 2 işçiden, alacaklarını ve taleplerini yazılı olarak vermeleri istendi. İşçiler taleplerini içeren yazıyı yetkililere teslim ederek, akşam olumlu bir sonuç alamazlarsa ertesi gün eyleme devam edeceklerini belirttiler.

26 Şubat Çarşamba günü de Söz Konfeksiyon önünde eylem yapan işçiler, patronun işyerine gelmemesi üzerine, 27 Şubat günü eylemi Mehmet Fatih Akın'ın evinin bulunduğu Üsküdar Şehrizar Konakları önüne taşıdılar.

İşçiler burada yaptıkları eylemde haklarının ödenmemesi halinde Akın'ın ortaklığı bulunan veya iş yaptığı firmaların önünde eylem yapacakları konusunda uyarıda bulundu.

İnşaat İşçilerinden İstanbul ve Çorlu'da Eylem

İnşaat işçileri eylemlerinin 4. günü olan 28 Şubat'ta da yine Mehmet Fatih Akın'ın evinin bulunduğu Üsküdar Şehrizar Konakları önünde eylemine devam etti.

Diğer yandan Yapı Yol İş Sendikası Genel Başkanı ve işçilerden bir kısmı Mehmet Fatih Akın'ın kayınpederine ait olan Çorlu'daki Özcanlar Tekstil önündeydi. Sendikadan Özcanlar Tekstil patronu ile yaptıkları telefon görüşmesinde, Mehmet Fatih Akın'ın eşi ile ayrıldığını, kendisini de dolandırdığını ve ilişkilerinin tamamen koptuğunu belirtti.

Eylemin 5. gününde işçilerden Mehmet Nuri Pak'ın kızları da gelerek babalarının ve kuzenlerinin aylarca çalıştığını fakat bir buçuk yıldır hakları ödenmediği için babalarının geçimlerini sağlamakta sıkıntı çektiğini belirterek "Babamızın ve kuzenlerimizin haklarının ödenmesini istiyoruz" dedi.

Patron Fatih Akın'a Uyarı "Bir Aç Bin Fırın Yakar"

İnşaat işçileri eylemin 6. günü olan 3 Mart Pazartesi günü ise hem Yenibosna'daki Söz Konfeksiyon önünde, hem de patronun evinin bulunduğu Şehrizar Konakları önünde eylemdeydi.

Polis fabrikada bulunan işçileri zor kullanarak dışarı çıkardı. İşçilerden Mehmet Nuri Pak "Mehmet Fatih Akın, 30 ailenin hayatını mahvetti. Böyle haksızlık olur mu? Hem çalıştırıp paramızı gasp ediyor

hem de hakkımızı aradık diye benim hakkımda 'İtibarımı zedeledi' diye dava açıyor. Bu mu onun itibar dediği. Nereye kadar dayanacağız biz? Ne hakkı var insanların hayatını mahvetmeye?" dedi.

İşçiler "Biz hakkımızı istiyoruz. 6 gündür buradan söylüyoruz çıkıp bir cevap bile vermiyor. Daha ne kadar bekleyeceğiz. Ben kiramı ödeyemiyorum, sokakta mı kalacağım" diyerek bu kez de fabrikanın giriş kapısına gitti.

Polis "Fatih bey burada yokmuş" diye işçileri vazgeçirmeye çalışsa da işçiler patronun arabasını göstererek "Bak ben aylardır kiramı ödeyemiyorum. Çocuklarımı okula gönderemiyorum. Bu adam bu lüks araca biniyor" dedi.

İşçiler binanın giriş kapısına dayanınca güvenlik görevlileri kapıları kapatıp kilitleti. Ardından polis işçileri zorla dışarı çıkardı. Binanın bahçesinden çıkarılan işçiler, sloganlarla eyleme devam etti.

Yapı Yol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol ise "Biz inşaat işçileri açken patronlara huzur yok derken bunu gerçek anlamda söylüyoruz. Mehmet Fatih Akın'a huzur yok hem de hiçbir yerde." dedi.

İşçilerden Mehmet Nuri Pak "Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın villasını yapıp teslim ettik. On bir ay boyunca çalıştık. Bir buçuk yıldır haklarımızı alamıyoruz. Biz hakkımızı alıncaya kadar direnişimize devam edeceğiz. Hakkımızı alana kadar buraya da evine de gitmeye devam edeceğiz. Gerekirse çalıştığı firmalara da gideceğiz" diyerek, ertesi gün yine Söz Konfeksiyon önünde olacaklarını söyledi.

600 Tütün İşçisi Grevde

İzmir Sünel Tütün Fabrikasında yapılan 17. dönem TİS görüşmelerinde, işçilerin örgütlü olduğu Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 7 Nolu Şube ile fabrika yönetimi arasında anlaşmazlık yaşandı. Patronların sunduğu asgari ücret artışı teklifini kabul etmeyen sendika, %80 zam talep etti. Ayrıca, işçilerin kıdem, sorumluluk ve vasıf ücretlerinin piyasa standartlarının altında olduğunu, yıllık sözleşme önerisinin de kabul edilmediğini belirtti.

Grev kararı alındıktan sonra, 28 Şubat günü Sünel Tütün Fabrikasının önünde yüzlerce işçi bir araya gelerek eyleme başladı. Digel Tekstil ve Temel Conta işçileri de bu greve destek verdiklerini açıkladı. Yapılan açıklamalarda, pandemi ile başlayan ekonomik krizin etkilerinin devam ettiği, işçilerin mevcut maaşlarının açıklık sınırının altına düştüğü vurgulandı. Tek-Gıda-İş İzmir 7 Nolu Şube Başkanı Ömer Atabey, grevin amacının işçilerin haklı taleplerini dile getirmek olduğunu belirterek, "Grevi bir araç olarak kullanıyoruz, hedefimiz iş barışını bozmadan haklarımızı almak" dedi.

Grevdeki işçiler, işverenin kendilerine sunduğu asgari ücret artışını komik bulduklarını ve bu teklifi reddettiklerini belirttiler. Sünel Tütün Fabrikasında 17 yıldır çalışan işçilerden Oğuz Ataman, "Alınterimiz için sabah 6'dan itibaren şalterleri indirdik. İşverenin tutumu uzlaşmaya açık değil" dedi. Teknik kadroda görev yapan Erkan Akyüz ise, kendilerine asgari ücret artışı önerildiğini ve taleplerinin en az enflasyon oranında bir artış olduğunu belirterek, greve sonuna kadar devam edeceklerini ifade etti.

Tren Kazası Grevle Protesto Edildi

Halkların belleğinde yer eden, "yeter artık" duygusunu açığa çıkaran olaylar vardır. Bir patlama anıdır bu. Uzun on yıllar boyu biriken onca sorun, öfke, hoşnutsuzluk akacak kanal arar. Ve tüm toplumun vicdanında yer eden bir olay buna vesile olur.

Yunanistan'da iki yıl önce 28 Şubat'ta Temp'i'de bir tren kazası oldu. Tanıdık olduğumuz "ihmallar zinciri" (bizdeki Pamukova ve Çorlu tren kazaları gibi) sonucu 57 insan hayatını kaybetti. İşin bir boyutu bu "ihmallar" idi. Özel firmanın işlettiği demiryollarının bakımsızlığı, demiryolu işçilerinin olağanüstü sömürülmesi pek çok neden sayılabilir. **Sermayenin genetik özelliğidir kar peşinde koşmak ve aşırı kar için işlemeyeceği suç yoktur.** Bunlar işin abecesi. Ama Temp'i örneğinde, bundan daha fazlası var.

Temp'i'e iki tren çarpıştı. Yolcu treni ile yük treni. Yük treninin taşıdığı kimyasallar bu kadar insanın hayatını kaybetmesine neden oldu. Ama **hemen kazadan sonra kimyasal yüklü vagonlar ortadan kayboldu, kısa bir süre içinde kaza sahası "temizlendi"**. Valinin ve belediye başkanının itirafına göre, **bizzat başbakanın emri ile yapıldı tüm bunlar.** Yunanistan'ın "Sabancı ve Koçları"na dokunuyordu işin ucu. Hızla kapatıldı. İşte bu nokta Yunanistan halkının "yeter artık" dediği noktadır.

Yakınlarını kaybeden aileler inatçı ve zorlu bir mücadele yürüttüler. İşçi sendikaları işin peşini bırakmadı. Toplum vicdanı ucu bizzat başbakana ve ülkenin en zenginlerine çıkan bu "kaza"nın sorumlularını ve örtbas emrini verenleri köşeye sıkıştırmak için ayağa kalktı.

GSEE (Yunanistan Genel İşçi Sendikaları) ve tüm örgütlerin çabalarıyla, kazanın ikinci yıldönümü için "genel grev" ilan edildi. Sadece işçiler, büyük işletmeler, toplu taşıma, gemicilik vb. değil, sıradan işletmeler, lokantalar, dükkanlar, taksiler... ezcümle tüm bir toplum greve destek verdi. **Atina'da sadece tramvaylar yarım gün çalıştı, ki bunun temel nedeni insanları eylem alanına, Sintagma Meydanı'na taşımaktı.**

Sonuçta Atina'da yüzbinlerce insan Sintagma meydanı ve çevresini doldurdu. Adım atmak mümkün değildi. Binbir güçle ilerlenebiliyordu meydana doğru. Kelimenin gerçek anlamında yapışıp kalmıştık meydanın yakınlarında.

Benzer görüntüler hemen tüm büyük kentlerde vardı. Larissa'da yürüyüş kolu 4-5 kilometreyi buluyordu. Selanik muazzam gösterilerle sarsılıyordu. Patra'dan Heraklion'a kadar her yer benzer durumdaydı.

Eylemin sonlarında, yavaş yavaş grupların ayrılmaya başladığı anda, anarşist grupların olduğu bölgede provokasyon gerçekleştiren polis, saldırıya geçti. Ses bombaları, gaz bombaları ardı ardına patlatıldı.

Sintagma'da gaz ve ses bombalarının kullanıldığı çatışmalar devam ederken, onbinlerce insanın Omonia Meydanına yürüyüşleri başlamıştı. Kortejler Omonia'da ve tüm çevre caddelerde yürüyüşler yapıp dağılmaya başladığında, çatışma çemberi gittikçe yayılıyordu.

Sonuç olarak, on milyonluk Yunanistan'da başarılı bir genel grev ve milyonlarca insanın katıldığı gösteri ve yürüyüşlere tanık olduk bugün. Toplumun içinde bulunduğu patlayıcı ruh halinin bir yansımasıydı bugün gördüklerimiz.

Turbun Büyüğü: Kıdem Tazminatı!

İnan Çelik

edilmeleri, kadınların ise 'home-ofis' sistemi ile evden çalışmalarını sağlanacak. Tüm sosyal haklar böylece buhar olacak.

Burjuvazi ve onun siyasal iktidarı "yüce gönüllü olma" dersine her zaman çok çalıştı. Yeni plan için dünyada da uygulanmaya başlanan "Sıfır Saat Sözleşmeler, Mikro İşler (Mini Jobs), Faaliyet Bazlı Çalışma, Serbest Çalışma ve Dijital Platform Çalışması" gibi yöntemler araştırıldı. Kısa çalışma, evden çalışma, hibrit çalışma gibi esnek çalışma modellerinin sosyal güvenlik sistemine uyumunu artırmak üzere çalışmalar yapıldı.

Bu sistemle kamuda belli alanlarda istihdam edilecek olanlara 15 bin lira ücret verilecek. Çalışma saatleri esnek olacak. Özellikle bebeği olan ev kadınları hangi saatlerde çalışacaklarını kendileri belirleyecek. Ne güzel dünya! Kadının kreş hakkını yok sayarak çocuğun bütün sorumluluğunu kendisinin üzerine "yasal olarak" yıkmaktan başka bir şey değil. Kreş hakkı gaspı sorunundan patronları kolayca kurtarıyor üstelik.

OVP, Daha önce MESEM'lerde olduğu gibi, bir yandan sermayeye sıfır maliyetli ve sıfır sorumlulukta. İşgücünü altın tepside sunuyor, diğer yandan iktidara istatistiklerde işsizliği düşük gösterme olanağı sağlıyor. Bu plan ile kurlsız, insanlık dışı koşullarda çalışma "yeni nesil çalışma" adı altında sınıfa dayatılıyor.

Bu çalışma modelleri tekelci sermayelerin uluslararası işçi hareketine yönelik genel saldırısının önemli bir mevzisi. Bu planlar sermayenin işçi sınıfını ve onun örgütlerini tam olarak teslim almak üzere başlattığı topyekun saldırıdır. Uluslararası sermayenin örgütlü saldırısının ülkemizde vücut bulma haline karşı mevcut yöntem, örgütsel yapı ve araçlarla karşı konulamayacağı açık.

Alan darlığına düşmeye, grupsal çıkarlara gömülmeye sınıf hareketinin tahammülü yok. Sınıf hareketi içinde açığa çıkacak her aracın içinde olmak, sınıfın gerçekleştirdiği her etkinliğe katılmak, kürsülerden seslenmek, onları birleşik mücadeleye davet etmek her bir öncü işçinin görevidir. Ülkemizin neredeyse her yerinde yaşanan irili ufaklı tüm eylemlere yenilerinin ekleneceği bir döneme giriyoruz. İşbirlikçi sendikaların emekçilere karşı sermayeyle elele sürdürdükleri ortaklıklar da, bu süreçte işçi sınıfının hedefinde olacaktır.

Daha önce Cumhurbaşkanı'nın ifade ettiği ve herkesin kendisine yorduğu "turbun büyüğü heybede" ifadesinin aslında işçi ve emekçilere yönelik bir mesaj taşıdığını görüyoruz.

Basında yer alan, bizim de daha önce burada dile getirdiğimiz Orta Vadeli Plan (OVP) yeni çalışma modeliyle, üniversite öğrencilerine "Değişken zamanlı çalışma" ve "Akademik eğitim amaçlı çalışma", ev kadınlarına "Evinizden çalışın, harçlığınızı çıkarın" manşetleriyle burjuva basında yerini aldı.

Zannedersiniz yoksullara çiftlik bağışlanıyor! Üniversite öğrencileri, yeşil dönüşümü destekleme programları kapsamında ağaçlandırma, geri dönüşümü destekleme faaliyetlerinde, sosyal hizmetleri destekleme faaliyetlerinde, çocuk bakımında, engelli-yaşlı hasta bakımına yönelik faaliyetlerin desteklenmesi gibi iş kollarında çalışacaklar. Yani sosyal devletin(!) kendi kasasından maaşlarını ödeyerek yerine getirmek zorunda olduğu işleri yine işsizlik fonundan, iş güvencesini ortadan kaldırarak, kıdem ve ihbar tazminatı yükünden kurtularak ucuz iş gücüyle yerine getirilecek. Yine işçilerin ücreti işçiler tarafından ödenecek. Aynı zamanda tam zamanlı işçiler için iş alanları daralacak.

Yıllardır sermaye sınıfının üzerine çökmek için uygun zaman kolladığı ve her fırsatta gündeme getirdiği kıdem tazminatı hakkının gaspı kolayca gerçekleşiyor. Kıdem tazminatı saldırıları işbirlikçi sendikaların tüm tepkisizliğine rağmen, işçi sınıfının öfkeli ve kararlı duruşundan dolayı gündeme geldiği her dönem geri çekti.

Dinci faşist iktidar "Osmanlıda oyun bitmez" sözünü doğruluyor. Kıdem tazminatı hakkına dokunmadan ortadan kaldırmanın yolunu

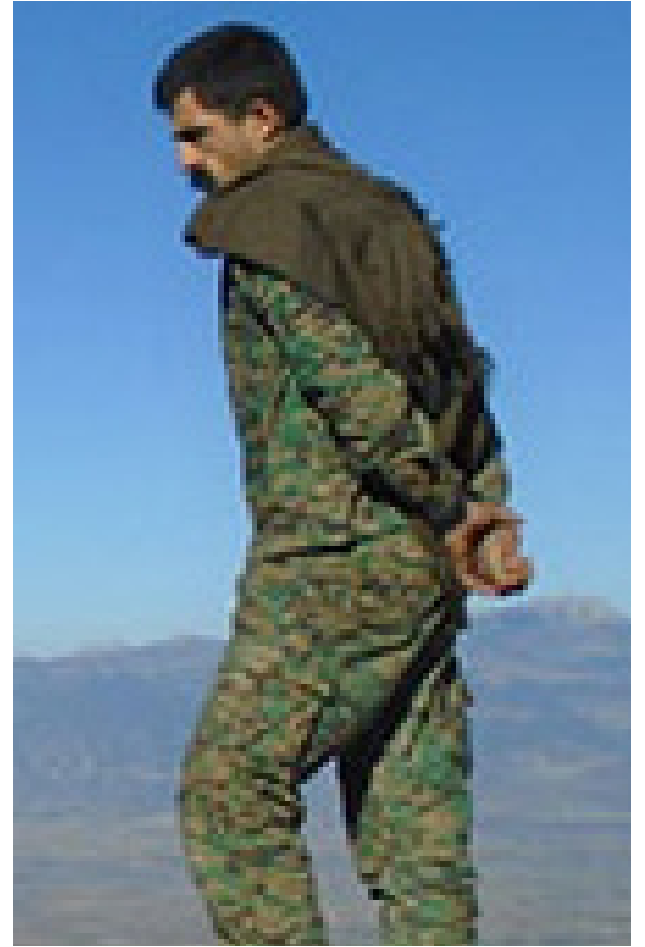
buldular. Süresiz iş sözleşmesini, süreli iş sözleşmesi haline getirerek, iş güvencesini ortadan kaldırarak, kıdem tazminatı dahil pek çok hakkı kullanılmaz hale getiriyorlar. Devlet nasıl ki kamu emekçilerinin görece güvenceli olan devlet memuriyetini sözleşmeli personel alımı yoluyla aştıysa, iş kanununda rahatsız oldukları her şeyi yasayı kaldırmadan uygulamalar yoluyla kaldıracaklar. Kısa zamanlı çalışma, çağrı üzerine çalışma, part-time, uzaktan çalışma vb. esnek çalışma biçimlerini genel çalışma biçimi haline getirerek, standart çalışma olan güvenceli çalışmayı fiilen kullanılmaz hale getirecek.

Maaşlar İşçilerin Cebinden

Tekelci sermaye ve onların iktidarı işsiz kalan işçilere işsizlik fonundan para vermemek için bin dereden su getirir. İşçileri işten atarken fondan para alamamaları için Kod 46, 25-2 gibi maddeleri kullanırlar. Kazara maaş bağlanan işçilerin fondan aldıkları ücret, iş ararken içtikleri çayın parasına bile yetmez. 2023 yılında işsizlik fonu giderleri içinde işçilere ödenen işsizlik ödeneğinin payı yüzde 18,5 iken işverenlere yapılan desteklerin oranı yüzde 67!

OVP ile zaten ortalama ücret haline gelen asgari ücretle nefes alamayan işçi sınıfı örgütlenme, mücadele, iş ve ücret güvencesi gibi konularda silahsızlandırılacak. Esnek çalışma standart çalışmanın tüm kuralları kırılarak devlet tarafından inşa ediliyor. Uzun yıllardır sermayeye bitmeyen olanaklar sağlanan işsizlik fonunun yine patronlara ucuz işçi sağlamak için harcanması, sempatik hale getirilmeye çalışılıyor. Plan ile, üniversite öğrencilerinin part-time olarak kamuda 10 ay istihdam

Sinan ve Taylan Kavgamızda Yaşıyor

Parti ve birleşik devrim için yaşamlarını feda eden yoldaşlarımız, geride kalanlar için de büyük örnekler oluşturdular. **Evet, kaybımız büyük, acımız sonsuz. Fakat ne yas tutuyoruz, ne ağıt yakıyoruz.** Onların yoldaşları olarak, son ana kadar ellerinden düşürmedikleri bayrağı burjuvazinin burçlarına dikene kadar mücadeleyi sürdüreceğiz.

Mutlaka ama mutlaka kazanacağız!

Bir halkın devrim kasırgası ve devrimi yaşatma uğruna verdiği ölüm kalım savaşı söz konusu olduğunda yani "Devrimin Çağrısı" gündeme geldiğinde, proleter devrimciler kınında duramayan bıçak kesilir. **Enternasyonal tarihsel görev çağrısıdır o. Tüm ömrünü bir sırt çantasına doldurup ölümüne bir kavgaya girıştır!**

Yazgısını o halkın yazgısına bağlamak, o ülkenin devrim savaşıyla omuz omuza, yürek yüreğe kavgaya dalmak... Ve günün sonunda payına ölüm düşerse, onu yiğitçe kucaklamak...

Her proleter ve halk devriminde yer aldılar. Çağrıldıkları her tarihsel anda ileri atılmaya hazır dılar. **Rojava Devrimi, Kobane'nin elde kalan son sokaklarında ölümüne direnirken, yükselen soylu çağrıya tereddütsüz uydular devrimciler.**

Sinanımız (Emre), ve ardından Taylanımız (Kenan), o soylu enternasyonal savaşılar kuşağının iki sıra neferi olarak devrimin siperlerine koştular. Sinan Kobane savaşının son dönemlerinde, Taylan ise daha sonraları, özgür topraklarda, Kürt halkının özgürlük

savaşının saflarında yer almak için Rojava'da aldı soluğu.

Türkiye'de Kürt halkı ile aynı mahallelerde, aynı sokaklarda omuz omuza mücadele eden, eylemlere katılan Leninistler, bu defa da özgür bir dünya yaratmak için kolları sıvamış Kürt halkı ile yan yana, elde silah savaştilar.

2018 Şubat'ına gelindiğinde, arkasına TC'nin ordu desteğini alan dinci faşist çeteler, Afrin'i işgale koyulmuştu. **Rojava'daki pek çok savaşçı, Afrin'i savunmak için yüzünü buraya çevirdi.** Ancak tüm dünya gericiliğini de arkasına almış olan Türk devletinin ordusu ve hava kuvvetleri idi çoğunlukla karşılarındaki.

9 Şubat günü önce Emre Bora (Sinan Ateş)'nin ölümsüzleştiği haberi ulaştı. Afrin'in Cinderese ilçesinde işgalci güçlere karşı yürütülen bir operasyon esnasında savaşırken, en önde ölümsüzleşti. Bayrağını yoldaşlarına emanet etti.

5 Mart günü Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu)'ın ölümsüzleşme haberi geldi. Siper yoldaşları ile birlikte bir operasyona giderken, Afrin'in Meydanke cephesinde bir hava saldırısında ölümsüzler kervanına katıldı "Genç Adam"ımız.

Gözün Arkada Kalmasın

2003 yılının 11 Mart akşamıydı onunla ilk tanıştığımda... 12 Mart Gazi Ayaklanmasının yıldönümü eylemine katılmak için polis tarafından abluka altına alınan Gazi Mahallesi'ndeki yoksul evlerinde bizi misafir etmişlerdi.

O zaman daha 13 yaşında, ortaokul öğrencisiydi. Elinde kitap, üzerinde okul üniformasıyla karşılaşmıştı bizi. Güler yüzlü, sakin ve zeki bakışları vardı. O zamanlarda tahmin edemezdim, ileride onun kendini her konuda geliştirip, yiğit bir yoldaşım olacağını.

Kenan... Çok şey yazmak isterdim onunla ilgili. Ama kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok yaşanmışlığımız, paylaşımlarımız var.

Nasıl anlatılabilir ki... Birlikte katıldığımız eylemler... Astığımız pankartlar... Gazi Mahallesi'nden Taksim'e kadar olan otobüs yolculuklarındaki sohbetler... Birbirimize öğrettiklerimiz,

söylediğimiz şarkılar, okuduğumuz kitaplar, yaptığımız yemekler... Annesini annem, kardeşini kardeş bildiğim genç yoldaşım... Gelişim ve değişim yıllarında seni izlemek eşsiz bir duyguydu.

Yoldaşım... Canım... Yiğittin, akıllı ve düşünceli, sevecen ve kendini düşüren... Korkusuzdun, görev ve sorumluluk almayı sever ve en iyi şekilde de yerine getirirdin. Devrime olan inancın ve bunun için verdiği mücadele... Olması gerektiği gibi yaşadın, savaşın ve ölümsüzleştin. Başka türlü de olamazdı, sana yakışmazdı.

Sen, en iyi ve doğru bildiğin yolda yürüdün ve devrim bayrağını omuzlarında en yüksek mertebe olan ölümsüzlüğüne kadar taşıyıp, senden sonraki nesle devrettin. Devrettiğin bayrak yiğit yoldaşların elinde dalgalanmaya devam ediyor.

Gözün arkada kalmasın...
Daima...

Yoldaşın

Birleşik Devrim Sürüyor, Sürececek

Henüz bu belirsizlik ortadan kalkmak bir yana bütünüyle sürerken, dinci faşist iktidar cenahı tam bir "bayram havası" içine girdi.

UKH, kurucusu ve önderi Öcalan, kurucusu olduğu PKK'nin ömrünü tamamladığını ve kendini fesh etmesi gerektiğini ilan eden bir çağrı yaptı. Çağrıya göre, PKK'nin silah bırakması, Kongre toplaması ve fesih kararını alması gerekiyor. PKK Kongresi, bu çağrıya uyacak mı, sonuç ne olur bilmiyoruz.

Henüz bu belirsizlik ortadan kalkmak bir yana bütünüyle sürerken, dinci faşist iktidar cenahı tam bir "bayram havası" içine girdi. Ama sadece o kadar değil. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için verdiği mücadelenin bir biçimini, silahlı biçimini burjuvaziyle ve faşist devletle uzlaşmanın önündeki en büyük engel olarak gören sosyal reformist partiler, uzlaşmacı partinin öne çıkan yöneticileri vb. sırtlarından tonlarca ağırlıkta yük kaldırılmış gibi sevindirik oldular. Bu ikinci gruptakiler, sosyal şoven çizgilerini kanıtlamak istercesine, dinci faşist iktidarın korosuna katıldılar.

Böylece, Türkiye tekelci burjuvazisi, faşist devlet, dinci faşist iktidar, sembolik anlamıyla "Diyarbakır burjuvazisi", sosyal şoven-sosyal reformist parti ve

çevreler hepsi, "silah bırakma ve fesih" kazanı etrafında dans etmeye başladılar. Ancak daha bir gün bile geçmeden, burjuva sınıf adına dinci faşist iktidarın sözcüleri işi ağırdan almaya ve gerçek yüzlerini gösterme ihtiyacı duymaya başladılar.

AKP sözcüsü Ömer Çelik, "Tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek devlet dışında bize yakıştırılan [her şey] siyasi yalandan ibaret olacaktır" diye açıkladı. Dinci faşist iktidarın eski Savunma Bakanı Hulusi Akar, biraz daha üst perdeden konuşmuş.

"Burada hiçbir şekilde taviz söz konusu değil, herhangi bir af söz konusu değil. Herkes cezasını çekecek o ayrı konu... Dün de gerekli açıklama yapıldı ve örgüt başı 'silahları bırakacaksınız, örgütü feshedeceksiniz' dedi. Bunu yaparlarsa da yapmazlarsa da kendileri bilir. Bizim terörü bitirme konusundaki azim ve kararlılığımız kesindir. Ölürsek gazi, kalırsak şehit anlayışıyla sonuna kadar mücadele edeceğiz." diye açıklamış.

Ama biz, karşı devrim cephesinin bu tür üst perdeden konuşmalarını bir kenara bırakıp, gelişmeleri soğukkanlı bir değerlendirmeye tabi tutmalıyız.

Öcalan'ın yaptığı "silahların

birakılması ve Kongre toplayarak fesih" çağrısının asıl muhatabı PKK'nin, nasıl bir karar vereceğini henüz kimsenin bilmediğinin altını çizerek ortaya çıkan durum hakkında ilk ağızdan şu tespitleri yapabiliriz.

1) PKK'nin kararı hangi yönde olursa olsun, Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin hakkı henüz kullanılmamış olacak.

Dolayısıyla, Kürt ulusunun özgürlük hakkı için mücadelesi, şu veya bu şekilde sürecektir.

2) Demokrasi sorunu ya da demokratikleşme bir devrim sorunudur. Tam ve gerçek demokrasi ancak ve sadece bir toplumsal devrimle; somut biçimiyle söylersek, birleşik devrimle elde edilecektir.

3) Türkiye'de tekelci sermaye düzeni, tarihinin en ağır ekonomik krizinden geçmektedir. Yoksulluk, yoksul kitlelerin açlık ve yoksunluğu itilerek yaşamdan kovulması, derinleşerek sürüyor. Ne dinci faşist iktidar ne de başka herhangi bir burjuva iktidar Türkiye ve Kürdistan halklarının bu yaşamsal sorununu çözebilir. Bu sorunun tek

çözümü, sömürü düzenini birleşik devrimle yıkarak bütün üretim araçlarını, toprakla birlikte toplumun mülkiyetine geçirmektedir. Bu anlamda, Kürt ulusunun mücadelesi sadece ulusal karakterde değil, onunla birlikte sınıfsal karakterdedir de. Başka bir ifadeyle, **Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi, aynı zamanda sınıfsal bir mücadeledir ve yaşam koşulları ağırlaşmış çekilmez hale geldikçe mücadelenin bu yönü daha çok öne çıkmaktadır.**

4) Sınıf mücadelesinin iç savaş boyutlarında devam ediyor olması nesnel sürecin ürünüdür, çünkü buna zemin teşkil eden ekonomik ve politik kriz nesnelidir; her türlü örgütün iradesinden bağımsız biçimde ortaya çıkıyor ve devam ediyor. Dinci faşist iktidara ve onun somutunda tekelci kapitalist sömürü düzenine karşı kitlelerin mücadelesi süreklidir ve giderek sertleşiyor. Grevler, direnişler, yıkıcı öfkenin birikimi devam ediyor. Bütün bunlar, **birleşik toplumsal devrimi güçlendiriyor, ona güç ve itiş veriyor.**

5) **Türkiye ve Kürdistan'da birleşik toplumsal devrim Türk-Kürt halklarının ve diğer ulusal topluluk halklarının mücadele birliği temelinde gelişiyor ve bundan sonra da bu yönde gelişimini sürdürecektir.** Türkiye ve Kürdistan devrime gebe ülkelerdir.

6) Zor, yeni bir topluma gebe her toplumun ebesidir. Sosyal reformistlerin, dinci faşist iktidar ve her iki ülkenin burjuva sınıfıyla

birlikte, "silahlar terk edilecek" umuduyla sevinmeleri boşuna. **Birleşik toplumsal devrim ise, zora dayalı mücadele araç ve biçimleriyle yoluna devam edecektir.** Birleşik devrimin bu nesnel gelişimi şu veya bu örgütün varlığına bağlı olmadan, nesnel biçimde gerçekleşiyor.

7) Dinci faşist iktidar, hem burnunun dibindeki bu süreci hem de Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelerin kendi üzerinde yapacağı yıkıcı etkiyi gördüğü için önlem almaya çalışıyor. Bu nedenle, günü kurtarmaya çalışan her darkafalı gibi davranıyor ve eğer **UKH'ne "silah bırakır"abilirse sorunlarının önemli ölçüde çözülebileceğini düşünüyor.**

8) Uzun yıllardır büyük bir savaşı büyük bedeller ödeyerek sürdüren Kürt halkının, "barış" istemesinde anlaşılacak bir şey yok. Ancak, **uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin "barış" istemi ile Kürt halkının soluklanmak için arzu edeceği "barış" bir ve aynı şey değildir.** Sosyal reformistler, uzlaşmacılar, Türkiye ve Kürdistan burjuvazisiyle uzlaşmak için barış istiyorlar. Kürt halkı ise, "Özgürlük hakkı" için verdiği savaşta soluklanmak için sadece bir mola amacıyla istiyor "barış"ı. Başka bir ifadeyle, Kürdistan burjuvazisi, işlerini yürütmek; sosyal reformist parti ve örgütler ise burjuvaziyle her türlü karşı karşıya geliş son vermek için istiyorlar bunu. Aradaki fark yüz seksen derecedir.

9) Kürt ulusu, ezilen bir ulus;

Kürdistan ilhak edilmiş bir ülkedir. **Kürdistan işçi sınıfı ve ezilen yoksul, emekçi halkları bu duruma son vermeden, kendi kaderlerini kendilerinin tayin edeceği özgür koşullar elde edilmeden bu mücadele de son bulmaz; devam eder, edecek.**

Birleşik devrim, iki ülkenin emekçi halkları bütün iktidarı ele geçirecekleri ana kadar sürecek.. Elbette, zafer için gerekli bütün araçları ve mücadele biçimlerini kullanarak.

Türkiye tekelci burjuvazisi, faşist devlet, dinci faşist iktidar, sembolik anlamıyla "Diyarbakır burjuvazisi", sosyal şoven-sosyal reformist parti ve çevreler hepsi, "silah bırakma ve fesih" kazanı etrafında dans etmeye başladılar. Ancak daha bir gün bile geçmeden, burjuva sınıf adına dinci faşist iktidarın sözcüleri işi ağırdan almaya ve gerçek yüzlerini gösterme ihtiyacı duymaya başladılar.

Aile Değil Kadınıız

Tilda Seyhun

“Kapitalist ülkelerin çoğunda yasalar, burjuva aile ve nikâhını korumak için her çeşit önlemi almaktadır. Fakat bunu yaparken ana amaç ahlâk ve diğer sosyal değerlerin değil; özel mülkiyetin korunmasıdır.”

Clara Zetkin, Lenin'in Tüm Dünya Kadınlarına Vasiyeti

Önce uzun yıllardır kadınların mücadeleden elde ettiği tüm kazanımların ortadan kaldırılmak istenmesi, gündeme atılan kız okulları projesi, dönem dönem kürtaj hakkının tartışmaya açılması, İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi ve bugünlerde 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'a saldırılar... Ardi arkası kesilmeyen kadınlara yönelik saldırılarla Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan son olarak ağzındaki baklayı çıkardı ve 2025 yılını “Aile Yılı” ilan etti.

Açıklamada **doğurganlıktaki düşüşün Türkiye açısından bir tehdit olduğunu** söyledi, “LGBT meselesi, ailelerin başına gelmiş en büyük tehlikedir” dedi. Hemen ardından LGBT'leri yeniden toplumda kriminalize etmek için hazırlanmış bir yasa tasarısı gündeme getirildi. Tasarıda LGBT düşmanlığı açıkça ifade ediliyor; kanun teklif taslağına göre Ceza Kanunu'na “biyolojik cinsiyet” ibaresi eklenecek. Kadınlara, LGBT'lere, bütün ezilen kimliklerin varoluşuna savaş açmış bu politikalar toplumda nefret ortamını körükleyerek bizler için daha güvensiz yaşam alanları inşa ediyor. Bu kapsamda Aile ve Sosyal Hizmet Bakanlığı Koordinasyonu'nun “aile yapısının korunması, güçlendirilmesi ve gelecek nesillere sağlam bir

miras olarak aktarılması için” çalışmaları yürüteceğini de ekledi.

Birçok yerde söylenen “en az üç çocuk” vurgusunun, genç evliliği teşvik için yapılan yardımların, boşanmayı zorlaştırarak nafaka hakkına göz dikilmesinin, kadınları kamusal yaşamın dışına itecek söylemlerin altında uzun bir süredir kadınları hapseden bir kurum olarak devletin en küçük birimi “kutsal aile”yi korumak yatıyor. Denilebilir ki, beis nedir bunda? Aileyi korumak, o ailede bulunan her bireyin sağlıklı bir yaşam sürmesini sağlamak devletin görevidir. Görevini yapacağını ilan etti bir kez daha devlet! Ama öyle olmadığını bugün çürümüş, yozlaşmış bu düzenin küçük bir temsili olan “ailelerin” çöküşüyle görüyoruz. **Özgür seçimlere, eşit birlikteliklere dayanmayan bugünün aile kurumu, krizin derinleştiği ve şiddetin toplumun can damarlarına kadar işlediği bugünün toplumsal koşullarında tıpkı kapitalist sistem gibi son çarpınışlarını yapıyor.** Dağılmaya yüz tutmuş bu aile yapısını “kutsallaştırmak” bu nedenle devletin en acil görevlerinden biri haline geldi.

Devlet ile aile arasındaki sıkı sıkıya bağlı bağ, ailenin korunmasının devletin korunması olduğu, güçlü ailelerin de güçlü devlet anlamına geldiği bir karşılıklı etkileşimi içeriyor. Birbirini besleyen ve birbirinden güç alan bu iki kurum için en belirleyici faktör bir zor aygıtı olarak devletin bekasını sağlamanın aileye yönelik de politikalar geliştirmekten geçtiğini gösteriyor. Erdoğan açıklaması sırasında vurguladı: **Nüfus hızının son yıllarda düşüyor olmasından duyulan kaygı.** Türkiye

İstatistik Kurumu'nun raporuna göre nüfus artış hızının böyle devam etmesi durumunda Türkiye nüfusunun 2030 yılında 88 milyon, 2050 yılında 93 milyon olması öngörülüyor. 2050'lere kadar artması düşünülen nüfusun devam eden elli yıl içerisinde düşme eğilimi göstermesi bekleniyor; 2100'ler için öngörülen sayı 77 milyonun altında. Ekim 2024'te Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevedet Yılmaz, doğurganlık hızının düşüş nedenleri ve artırılması konusunda neler yapılabileceğinin kapsamlı olarak araştırılması için **'Demografik Nüfus Yüksek Kurulu'** oluşturulacağını açıklamıştı. Bütün bunlar kadınların bedeni ve doğurganlıkları üzerinden yapılan planların savaşacak yeni askerler oluşturmak için nasıl işletildiğini gösteriyor.

Aile kurulmasına teşvik, gençler üzerinden planlanıyor. Genç evliliği arttırmak için 18-28 yaş aralığında ve belirtilen şartları sağladığı takdirde gençlere aile kurmaları için kolaylıklar sağlanacağı, 150 bin liralık faizsiz kredi imkanı sunulacağı açıklandı. **Ne kadar çok çocuk, o kadar fazla yardım!** Peki ne oluyor da, tüm bunlara rağmen gençler için aile kurmak geçmiş

Birçok yerde söylenen “en az üç çocuk” vurgusunun, genç evliliği teşvik için yapılan yardımların, boşanmayı zorlaştırarak nafaka hakkına göz dikilmesinin, kadınları kamusal yaşamın dışına itecek söylemlerin altında uzun bir süredir kadınları hapseden bir kurum olarak devletin en küçük birimi “kutsal aile”yi korumak yatıyor.

yıllara göre daha az görülen bir planlamayken, evliliklerde boşanma oranları artıyor? Şüphesiz ki bunda en büyük etmen derinleşmiş kriz.

Genç nüfus geleceksizlik ve işsizlik sarmalında her gün yaşam mücadelesi verirken, **yoksulluktan üniversite eğitimini yarıda bırakmak ve çalışmak zorunda kalan öğrencilerin sayısı** her geçen gün artarken, **genç kadınlar güvensiz ve niteliksiz kampüslere, yurtlara mahkum** edilirken gençlerden mutlu yaşayacakları **bir "kutsal aile" tahayyülü** ilan ediliyor. Bugün devletin çürümüşlüğüne en küçük birimi olarak cisimleşen aile kurumunu kurtarmaya 150 bin liralık krediler yetmeyecektir.

Her geçen gün artan kadın katliamlarının büyük bir çoğunluğu da, bugün güzellenen aileler içerisinde işlendi. Çocuk istismarı, en çok aile içerisinde görülüyor ve yine istismarın üzeri bu aileler tarafından örtülüyor. **Kadınlar en çok ailelerinden erkekler tarafından ve boşanmak istedikleri gerekçesiyle hane içerisinde öldürülüyor.** Kadınları ve çocukları baskı altına almış, kadın emeği sömürsüne dayanan yemek, temizlik, çocuk bakımı gibi yaşamın akışı için zaruri olan bütün işleri kadına ücretsiz ve görünmez bir biçimde yüklemiş bugünün ataerkil aile düzeni, geleneksel aile yapısı üzerinden kadınları "eş", "anne" gibi sıfatlara sıkıştırmak isterken, biz kadınlar yaşamın bütününü istiyoruz! Bin yıllardır süregelen erkek egemen düzeni yeniden üreten, koruyup geliştiren devlet erkek egemenliği aile içerisinde erkekler üzerinden sağlarken kadınların ikincil konumlarını pekiştiriyor.

Bedenimiz üzerindeki kararın bize ait olduğu, kaç çocuk yapacağımızdan kiminle nasıl yaşayacağımıza, aileyi kurmak kadar kurduğumuz ailelerden ayrılma kararımıza da saygı duyulacağı eşit ve özgür yaşayacağımız bir dünyayı mücadelemizle kuracağız.

Kadınlar 8 Mart'ta Sokakta

8 Mart, tüm dünyada olduğu gibi coğrafyamızın her köşesinde kadınları sokaklara çağırıyor. Özgür bir dünyanın hayaleti, her yerde kol geziyor. Birçok ilde Emekçi Kadınlar'ın da katılacağı 8 Mart eylemlerine tüm kadınlar davet ediliyor:

İstanbul:
8 Mart Cumartesi
13:00
Kadıköy İskele Meydanı

İzmir:
8 Mart Cumartesi
15:30
Toplanma: Eski Sümerbank Önü
(Konak İZSU Sokağı)
Eylem: Cumhuriyet Meydanı

Adana:
8 Mart Cumartesi
14.00
Toplanma: Kasım Gülek Köprüsü
Miting: Uğur Mumcu Meydanı

Antakya:
8 Mart Cumartesi
14:30
Buluşma: Necmi Asfuroğlu Lisesi
Eylem: Rana Apartmanı boşluğu

Kadınlar Barışı Konuşuyor Çalıştayı

22-23 Şubat günlerinde İstanbul'da yaşanan yoğun kar yağışına, soğuğa rağmen yüzü aşkın kadın bir araya gelerek çalıştay düzenlediler. Birçok kadın örgütünün, bireysel kadın aktivistinin yer aldığı çalıştay bir gün önce onlarca kadının gözaltına alınmasına rağmen gerçekleştirildi. Ayrıca torba soruşturma dosyasının gündeme düştüğü günlerdi. Kadın mücadelesinin öznesi olan birçok kadın bu listenin en başlarında yer alıyordu. Kadınların duygusu, her türlü baskıya, zora, hava muhalefetine rağmen bugün buradaysak umutlu olmak için çok sebepimiz var şeklindeydi.

Kadınlar arası görüşmeler çalıştaytan çok önce düzenlenen toplantılar şeklinde başlayarak ilerledi. Merkezde olan soru aslında kadınların kitlesel hareketini hangi şiarlar etrafında bir araya getirebiliriz üzerinden, barış, savaş, kürt sorununun demokratik çözümü ve kadınlar olarak neler yapabilecekleri sorusuna cevaplar bulabilmektir. Savaşa karşı kitlesel bir kadın hareketi örgütlemek tartışılan konular arasında oldu. Kürt sorununun demokratik çözümü için kadınların rol alması konusu bir başka tartışma merkeziydi. Her kadının ve kadın örgütünün

soruna bakışında farklılıklar vardı. Ama bir konuda ortaklık merkezde duruyordu, kadınların birlikte mücadelesinin bu dönemde nasıl örüleceği sorunuordu.

Kadınların ortak toplantılarından çıkan sonuç, bir çalıştay örgütlemek oldu. Basına kapalı yapılan çalıştay üç atölye başlığında toplandı. "Savaş ekonomisi, kadın emeği ve yoksullaştırma politikaları", "Barış mücadelesiyle kadın mücadelesinin birlikte yürütülmesine neden ihtiyacımız var?" ve "Kadınlar nasıl bir barışı istiyor? Barışı nasıl inşa edebiliriz?" başlıkları altında çember oluşturan kadınlar etrafıca konuları ele aldılar.

Atölyelerden çıkan sonuçları birbirlerine sunmak için ortak bir toplantı yapıldı. Atölye sonuçları genelinde değerlendirilmesine açıldı ve görüşler bir de ortak akılla geliştirilmeye çalışıldı. İkinci gün ise birlikte mücadeleyi nasıl örgütleyeceklerine dair hedef belirleme gündemli tartışmalar devam etti. Yapılan tartışmaların sonucunda barışın toplumsallaşmasının büyük bir hedef olduğu belirtildi. Bunun için de "Barışa ihtiyacım var" denildi. "Bu çalıştayla birlikte 'Barışa ihtiyacım var' Kadın İnisiyatifi olarak yola çıkıyoruz. Bu inisiyatifin amacı her birimizin hem tek tek hem kolektif olarak barışa neden ihtiyacımız olduğunu hatırlamak, hatırlatmak, birbirimize anlatmak ve temas alanlarımızı büyütme, hepimizi barış için sorumluluk almaya, bu barışın öznesi olmaya çağırma. Hep birlikte barış sözünü büyütme üzere!" denilerek çalıştay sonlandırıldı.

Bir Sosyal Reformistin Hezeyanı

K.Taylan Kızıldağ

Dinci-faşist iktidar toplumu yönetemediği için adeta ona karşı savaşıyor.

Ekonomik ve siyasal kriz derinleştikçe dinci-faşist iktidarın saldırıları artıyor, toplumu kuşatma çabaları giderek büyüyor. İlerici, devrimci güçlerin her güne yeni saldırılarla uyandığı bu topraklarda liberaller, uzlaşmacılar ve sosyal-reformistler oldukça şaşkın, safları dağınık ve moralsizler.

Faşist devletin iç savaşı derinleştirmesine karşı ne yapacaklarını, nasıl bir yol açacaklarını bilemeyen bu sosyal-reformistler tüm platformlarda bu umutsuzluklarını dile getiriyorlar. Dinci-faşist iktidara karşı en geniş güçlerin birliği uğruna, denize düşen yılanı sarılır misali sermayenin bir diğer temsilcisi olan CHP ile her fırsatta yan yana gelmeye çalışıyorlar. Her fırsatta, her platformda bu karşı devrimci sermaye partisi ile kurulmak istenen bu birliktelik, sermayenin işine yarıyor. **Devrimci durumun ve iç savaşın sertleştiği böyle bir dönemde, bu karşı devrimci sermaye partisi yılların politik uyanıklığı ile emekçilerin nabzını tutmaya ve kendi toplumsal tabanını güçlendirmeye çalışırken;** sosyal-reformizm ise aynı uğursuz sınıf işbirlikçi rolünü başarıyla oynuyor.

Bir örnek vermek gerekirse; yakın zamanda HDK üye ve yöneticilerine yönelik gerçekleşen operasyonun ardından, yasal bir sosyal reformist partinin başkanının Çağlayan Adliyesi dışında yaptığı bir konuşmadaki sınıf işbirlikçiliği ve politik iflası gösterebiliriz. Bu yılların kurnaz sosyal reformisti sermaye egemenliği ve faşist devlete şöyle sesleniyor:

"Her gün yeni baskınlara uyanıyoruz. Hukuk diye bir şey ortada kalmamış. Bize demokratik alan bırakmıyorsunuz. Ne yapalım,

başka yöntemlerle mi devam edelim mücadeleye, illegale mi geçelim bunu mu istiyorsunuz? İmamoğlu'dan HDK'ye kadar herkese saldırıyorsunuz."

Dahası var, ama bu kısacık aktarım bile içinde buldukları politik iflasın durumunu gözler önüne sermeye yeterlidir. **Her kritik tarihsel momentte burjuva düzenin kurtarıcılığına yetişen bu anlayış,** saldırılar uzlaşmacı kesimlere yönelince "Bize saldırmayın" mesajı vermek için burjuva hukukun uygulanmasını talep ediyor. Sanki sermayenin kendi egemenliğini dayandırdığı ve işçi sınıfını, yoksul Kürt halkını, kadınları ezmek için kullandığı aynı hukuk sistemi değilmiş gibi!

O gün gerçekleşen eylemde ve daha birçok yerde diğer yasal sosyal reformist partilerin sözcülerinin de benzer güçsüzlükte mesajlar verdiği, "Biz meşruiyet, yasal zeminlerde hareket ediyoruz" adı altında sermayeye barış çubuğu uzattığını belirtmeden geçemeyiz. Çünkü **devrimin yükseldiği dönemlerde en ileri ve keskin söylemleri kullanmaktan çekinmeyen bu uzlaşmacı kesimler, bugün sermayenin ayaklanma tehdidi ile soğuk terler döktüğü ve pervasızlıkla tüm güçlere saldırdığı bir dönemde en geriye çekilmiş durumdadır.** Ancak bu kurnaz sosyal reformistlerin uzun yıllardır militan devrimci hareketin altını oymaya çalıştığını belirterek, bugün içinde buldukları güçsüzlüğün ve umutsuzluğun devrimin yararına olduğunu vurgulamak gerek.

Peki, nesnel koşullar gerçekten devrimci güçlerin aleyhine mi? Sermaye egemenliği ve dinci-faşizm sistematik devlet terörü ile elini güçlendiriyor mu? Gelişmeler bize bunun aksini gösteriyor. Dinci-

faşist iktidar toplumu yönetemediği için adeta ona karşı savaşıyor. Binlerce irili, ufaklı işçi eyleminin patlak verdiği, emekçilerin burjuva düzenden çıkış yolunun sermaye partileri ile olmayacağına daha da ikna olduğu bir dönemden geçiyoruz. Üstelik bölgedeki savaş durumunun, Kürt halkına karşı yürütülen gerici savaşın devlet aygıtını oldukça yıprattığı, sermayenin nefes almak için farklı yöntemlere başvurduğu bir süreçteyiz. **Devletin tepesine oturmuş güçlerin kendi iç kavgasının da baş verdiği görebiliyoruz.** Bundan dolayı, sosyo-ekonomik çöküşün önünü alamayan sermaye, açlığa, yoksulluğa itilen milyonların bir sosyal patlaması tehdidi altında elini çabuk tutmaya çalışıyor. Ancak bu toplumun ilerici, öncü güçleri olduğunu iddia eden uzlaşmacı güçler, doğru bilimsel politik okumayı yapamadığı için sermaye egemenliğinin bu dur durak bilmeyen baskıları karşısında şaşkınlık ve tedirginlik içinde. Yukarıda alıntılıdığımız konuşmanın kendisi bile ne kadar güçsüz, politik bir iddia içermeyen ve siyasal olarak ne kadar bitmiş olduklarını kanıtlamaktadır.

Emekçi sınıfların daha hareketli bir döneme girdiği kuşkusuz. **Burjuva düzenden kopuşun içten içe toplumsal fay hatlarını çatırdattığı bu ortamda, sadece bu nesnel durumun ve tarihsel haklılığın bizden yana olması yeterli olmayacaktır.** Çünkü sermaye egemenliği iktidarı ve iktisadi gücü elinde bulundurmanın avantajıyla yeni politik manevralara yöneliyor. Emekçi sınıflara tüm acılarının bir toplumsal devrimle çözüleceğini, emeğin iktidarı kavgasını en başa koymak gerektiğini ısrarla anlatacak ve bunu örgütleyecek **bağımsız sınıf devrimciliğinin her yere yaygınlaştırılması gerekiyor.** Sosyal reformistlerin ideolojik ve politik güçsüzlüğü, emekçi sınıfların bilincini bulandıranların güçsüz olması demek. Bundan dolayı her alanda, her platformda, her gidilen bölgede emeğin iktidarı vurgularını iki anlama gelmeyecek şekilde anlatmalı, yaygın devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmalarına hız vermeliyiz. Emek orduları içinde kök salabilmek için, ısrarla ve inatla sürdürülecek kitle çalışmasında derinleşmenin ve yığınlar içinde güç biriktirme sanatında ustalaşmanın zamanı!